

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobkyně: **ZPĚTNÝ LEASING, s.r.o.**, se sídlem Nová výstavba 218, Obrnice, zast. Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou, advokátkou se sídlem Krátký lán 138/8, Praha 6, proti žalovanému: **Celní úřad pro Středočeský kraj**, se sídlem Washingtonova 1621/11, Praha 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2024, č. j. 41 A 32/2024-24,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2024, č. j. 41 A 32/2024-24, **se ve výroku II**, jímž byla žaloba zamítnuta v části, v níž se žalobkyně domáhá určení nezákonnosti zásahu žalovaného, k němuž mělo dojít dne 25. 6. 2024 v čase kolem 4:00 hodin a který měl spočívat ve výběru částky 8 600 Kč od žalobkyně, zaplacené prostřednictvím řidiče žalobkyní provozovaného motorového vozidla, **zrušuje** a žaloba **se** v této části **odmítá**.
- II. Ve zbývající části **se** kasační stížnost **zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 25. 6. 2024 v čase kolem 4:00 hodin zastavil celník při silniční kontrole vozidlo provozované žalobkyní, které řídil pan M. B. (dále „řidič“ či „řidič B.“). Řidiče vyzval k zaplacení částky 8 600 Kč z titulu nedoplateků žalobkyně jakožto provozovatelky vozidla na pokutách za přestupky podle zákona o silničním provozu. Řidiči sdělil, že odmítne-li nedoplatek zaplatit, budou vozidlu zadrženy tabulky registrační značky nebo mu bude zabráněno v jízdě technickým prostředkem, a to až do doby, než nedoplatek uhradí žalobkyně. Řidič částku 8 600 Kč zaplatil.

[2] Žalobkyně se následně obrátila na Krajský soud v Praze s žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. Touto žalobou se domáhala určení nezákonnosti zásahu žalovaného, který měl spočívat v „nezákonné pohrůžce zadržením registračních značek vozidla provozovaného [žalobkyní] či zabránění tomuto vozidlu v jízdě použitím technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla, v případě neuhrazení částky 8.600 Kč, tj. faktickém přinucení [žalobkyně] zaplatit částku 8.600 Kč bez právního důvodu, z důvodu údajného daňového nedoplatku [žalobkyně] za splatné, pravomocně uložené pokuty“. Žalobkyně namítala, že v době zásahu žádný nedoplatek na pokutách za přestupky neměla. Žalovaný proto nebyl oprávněn o žalobkyni tvrdit, že nedoplatek má, ani se dožadovat jeho uhrazení pod pohrůžkou zadržení registračních značek či zabránění odjezdu vozidla. Rovněž nebyl oprávněn vyžadovat zaplacení nedoplatku po řidiči.

[3] Krajský soud v napadeném rozsudku předně konstatoval, že žalobou napadený zásah sestává ze tří dílčích jednání žalovaného: 1) nepravdivého tvrzení o dluhu žalobkyně; 2) vznesení požadavku na úhradu částky 8 600 Kč pod hrozbou zadržení tabulek registrační značky vozidla nebo zabránění jeho odjezdu; a 3) výběru částky 8 600 Kč od žalobkyně zaplacené prostřednictvím řidiče. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se výběru kauce podle zákona o silničním provozu dospěl k závěru, že první dvě dílčí jednání žalovaného nemohou představovat zásah podle § 82 s. ř. s. Ohledně nich není proto splněna podmínka řízení spočívající v myslitelném tvrzení zásahu, a krajský soud proto žalobu v této části podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

[4] Ve vztahu k třetímu dílčímu jednání – spočívajícímu v samotném výběru nedoplatku – uzavřel, že žalovaný do žalobkyniných práv nezasáhl, neboť žalobkyně nebyla přinucena k zaplacení neexistujícího dluhu a ani jí nevznikl přeplatek na osobním daňovém účtu. Jen z důvodu, že žalobkyni vznikl závazek vůči řidiči, který plnil v její prospěch, přímý zásah žalovaného do práv žalobkyně spatřovat nelze. Jinými slovy, mezi jednání žalovaného a následek v podobě zásahu do práv žalobkyně vstoupilo jednání řidiče, které nemá veřejnoprávní povahu. Toho si byla nepochybně vědoma i žalobkyně, jež v žalobě opakovala, že byla přinucena k zaplacení dluhu prostřednictvím řidiče. Tím sama připouští toliko zprostředkovaný (nikoliv přímý) zásah. Krajský soud proto ve zbývající části žalobu jako nedůvodnou zamítl, neboť nebyly splněny první dvě podmínky důvodnosti zásahové žaloby (přímé zkrácení na právech stěžovatelky).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[5] Žalobkyně („stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s.

[6] Stěžovatelka se ztotožňuje s krajským soudem, že samotná pohrůžka zadržením tabulek registrační značky nebo zabráněním v jízdě nemůže být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. V projednávané věci ale tato pohrůžka byla naplněna, neboť stěžovatelka byla prostřednictvím řidiče vozidla fakticky donucena uhradit žalovanému údajný nedoplatek. Žalovaný zásah proto nelze rozdělit na jednotlivé dílčí kroky: buď podmínky pro úhradu nedoplatku splněny jsou, nebo splněny nejsou, a v takovém případě jde o nezákonný zásah. Krajský soud tedy pochybil, pokud žalobu částečně odmítl.

pokračování

[7] Napadený rozsudek je nezákonný též ve výroku, kterým krajský soud žalobu ve zbytku zamítl. Úsudek o tom, že stěžovatelka nebyla přinucena k zaplacení neexistujícího dluhu a ani jí nevznikl přeplatek na osobním daňovém účtu, si krajský soud učinil toliko na základě listin předložených žalovaným, aniž by za účelem provedení těchto listin jakožto důkazů nařídil jednání. Stěžovatelce rovněž není zřejmé, z jakého důkazu krajský soud zjistil, že žalovaný ke dni 20. 6. 2024 v systému CEPAN (Centrální evidence přeplateků a nedoplateků) evidoval nedoplatek v celkové výši 8 600 Kč. Existence nedoplatku je skutečností spornou; krajský soud proto řízení zatížil vadou, vyšel-li z důkazů o sporných skutečnostech, aniž by takové důkazy při jednání provedl. Stav záznamu systému CEPAN ke dni 20. 6. 2024 je nadto irelevantní, došlo-li k zásahu až 25. 6. 2024.

[8] Úsudek krajského soudu o existenci nedoplatku je zároveň mylný. Nedoplatek totiž byl v době žalovaného zásahu již dvakrát uhrazen, a to 20. 6. 2024 nejprve řidičem S. J. a následně řidičem J. N. Žalovaný si toho byl vědom, neboť dle displeje služebního tabletu celníka, který si řidič B. vyfotografoval, bylo uvedeno, že nedoplatek stěžovatelky je „8 600 Kč“. Negativní znaménko ale odpovídá přeplatku.

[9] Stěžovatelka tvrdí, že došlo k zásahu do práv jak řidiče, tak provozovatele vozidla, přičemž tyto zásahy se vzájemně nevylučují. Uvedla, že *„v případě úhrady nedoplatku provozovatele řidičem je provozovatel plátcem daně a řidič jejím poplatníkem“*. K zásahu do práv stěžovatelky došlo úhradou údajného nedoplatku ze strany řidiče, a to bezprostředně, neboť jí tímto okamžikem vznikl dluh vůči řidiči. Názor krajského soudu o vstupu projevu vůle řidiče je nesprávný: základní náležitostí vůle je, aby byla svobodná. V projednávané věci ale řidič jednal pod tzv. bezprávnou výhrůžkou. Právní jednání řidiče je proto neplatné, neboť nevyjadřuje jeho svobodnou vůli. Žalovaný zásah tedy spočívá v tom, že stěžovatelka byla přinucena neexistující dluh zaplatit prostřednictvím řidiče. Podmínky vymezené judikaturou NSS, na kterou krajský soud odkazuje, stěžovatelka nadto splňuje. Příčinný řetězec mezi jednáním žalovaného a zásahem je zřejmý, krátký a nepodmíněný; do povinnosti stěžovatelky zaplatit řidiči svůj dluh vzniklý zásahem žalovaného, nemůže vstoupit další okolnost či příčina. Vychází-li krajský soud při hodnocení prvních dvou podmínek důvodnosti zásahové žaloby z existence dluhu provozovatele, jde o hodnocení podmínky třetí, tj. zda byl žalovaný zásah nezákonný.

[10] Konečně stěžovatelka upozornila na obecně tristní situaci stran požadavků na úhrady nedoplateků ze strany žalovaného. Ten totiž není v momentě vznesení takového požadavku schopen sdělit, z jakého titulu měl takový nedoplatek vzniknout, čímž proti němu znemožňuje jakoukoliv obranu. Tyto skutečnosti často není schopen sdělit ani následně. Počítačový systém žalovaného není funkční, případně s ním celníci neumějí pracovat a nerozumí mu (jako v projednávané věci, kdy došlo k záměně přeplatku za nedoplatek). V praxi tak celní správa vyžaduje úhrady neexistujících nedoplateků z již uhrazených pokut.

[11] Stěžovatelka navrhla napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný se ve svém vyjádření omezil toliko na sdělení, že se plně ztotožňuje s napadeným rozsudkem.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Dle § 82 s. ř. s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*

[14] Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu musejí být k vyslovení důvodnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu kumulativně naplněny následující pojmové znaky nezákonného zásahu: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka) [viz např. rozsudky NSS z 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, z 20. 3. 2013, č. j. 6 Aps 11/2012-32, bod 8, či z 26. 11. 2024, č. j. 9 As 264/2023-128, bod 115].

[15] Detailní přezkum (ne)naplnění jednotlivých právě uvedených podmínek je vyhrazen věcnému projednání žaloby. K tomu může soud přikročit toliko v případě, je-li dána podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu, které musí být patrné již ze samotné žaloby (rozsudek NSS ze 14. 4. 2023, č. j. 3 As 239/2022-38, bod 15). Tak tomu nebude v případě, je-li zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem „zásahem“ ve smyslu legislativní zkratky v § 84 s. ř. s. I kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Naopak, existuje-li rozumná pochybnost o tom, že jednání nemůže být zásahem, je třeba zkoumat další „procesní“ podmínky věcné projednatelnosti žaloby, a pokud jsou splněny, žalobu věcně projednat.

[16] Nedostatek podmínky řízení plausibilního tvrzení dle judikatury NSS nastane rovněž v případě, kdy žalobce soudu nenabídne myslitelné naplnění podmínek aktivní procesní legitimace k podání zásahové žaloby. Například rozšířený senát v rozsudku z 20. 12. 2022, č. j. 10 As 25/2020-61, č. 4435/2023 Sb. NSS, shledal, že volba způsobu vymáhání daňového nedoplatku nemůže být pojmově nezákonným zásahem s ohledem na absenci přímosti zaměření jednání správního orgánu vůči jednotlivci či přímosti jeho zasažení úkonem správního orgánu (body 37–41 a 46–49 citovaného rozsudku). Obdobně v rozsudku ze 14. 4. 2023, č. j. 3 As 239/2022-38, dospěl NSS k závěru o nedostatku této podmínky řízení při posuzování zásahu, jenž měl spočívat ve vynucování informací o zdravotním stavu žalobce a v omezení přístupu žalobce ke vzdělávání v prezenční formě pod záminkou bezinfekčnosti, neboť za situace, kdy žádná opatření vůči žalobci fakticky vynucována nebyla, v žalobě chybělo plausibilní tvrzení ohledně naplnění podmínky existence zásahu a přímosti či adresnosti zásahu vůči žalobci (bod 18 citovaného rozsudku).

[17] Nejvyšší správní soud předně souhlasí s krajským soudem, že samotná pohrůžka zadržením tabulek registrační značky či zabráněním v jízdě použitím technického prostředku, jakož i samotná výzva k uhrazení nedoplatku, nemůže představovat zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. V tomto ohledu se krajský soud správně opřel o konstantní judikaturu NSS týkající se výběru kauce podle silničního zákona, jež se ustálila na závěru, že samotnou

pokračování

výzvou k uhrazení kauce k zásahu do práv nedochází; zásahem může být až případný výběr takové kauce (rozsudky NSS z 15. 5. 2014, č. j. 9 As 37/2014-43, č. 3074/2014 Sb. NSS, bod 33, či ze 3. 12. 2020, č. j. 8 As 103/2020-29, bod 21).

[18] Jde-li o část žaloby, která byla jako nedůvodná zamítnuta, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že v projednávané věci nedošlo k naplnění prvních dvou pojmových znaků nezákonného zásahu, tedy k přímému zkrácení na právech stěžovatelky. Mezi stranami je nesporné, že nedoplatek byl fakticky uhrazen řidičem, nikoliv stěžovatelkou. Právní konstrukce stěžovatelky, že nedoplatek uhradila ona sama *prostřednictvím* řidiče, je s ohledem na tyto skutkové okolnosti nepřiléhavá; tak by tomu bylo pouze v případě, jednal-li by řidič jménem a na účet stěžovatelky. To nicméně stěžovatelka v projednávané věci netvrdí. Jak správně dovodil krajský soud, zásah do práv stěžovatelky ze strany žalovaného tak mohl být za této situace toliko *zprostředkovaný*, a to v důsledku případného vzniku soukromoprávního nároku řidiče vůči stěžovateli na vydání bezdůvodného obohacení.

[19] Nejvyšší správní soud stěžovatelce dále nepřisvědčil v tvrzení, že došlo k zásahu do práv jak řidiče, tak stěžovatelky, neboť tyto subjekty byly v postavení plátce daně, resp. poplatníka daně. Dle § 35b odst. 1 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, je *celník [...] oprávněn při kontrole dopravních prostředků a jejich nákladů požadovat po řidiči motorového vozidla uhrazení [...] nedoplatku provozovatele tohoto vozidla na pokutě za přestupek podle zákona o silničním provozu, [...] a to pouze v případě, pokud [...] byl nedoplatek na této pokutě předán k vymáhání obecnému správci daně*. Dle důvodové zprávy k zákonu č. 418/2021 Sb., kterým bylo dané ustanovení do zákona o Celní správě České republiky vloženo, platí, že „[v] případě, že řidič uhradí nedoplatek za provozovatele kontrolovaného motorového vozidla, neplní svoji zákonnou povinnost uhradit nedoplatek, neboť není osobou povinnou k úhradě nedoplatku. Návrh nestanoví povinnost uhradit nedoplatek za jiného, ani nestanoví ručení nebo jiné zajištění dluhu. Jedná se tak o plnění formálně a materiálně cizího dluhu“. Postavení řidiče jakožto osoby, která plní cizí dluh, proto zjevně není srovnatelné s osobou plátce daně, jenž je na základě výslovného zákonného ustanovení povinen odvést správci daně daň vybranou od poplatníků nebo sraženou poplatníkům.

[20] Stěžovatelce rovněž nelze přisvědčit v tom, že příčinný řetězec mezi jednáním žalovaného a tvrzeným zásahem je zřejmý, krátký a nepodmíněný. Jak vyplývá z judikatury NSS, na kterou sama v kasační stížnosti odkazuje, tyto podmínky budou splněny tehdy, nebude-li mezi jednáním správního orgánu a jeho následkem v podobě přímého zásahu do práv žádný další zprostředkující mechanismus, který by účinky jednání mohl omezit, modifikovat či zcela vyloučit (rozsudek NSS z 26. 6. 2024, č. j. 6 As 166/2023-56, č. 4625/2024 Sb. NSS, bod 46). V projednávané věci je takovým mechanismem právní jednání řidiče: ten se totiž mohl rozhodnout nedoplatek za provozovatele neuhradit. Důsledek takové volby – spočívající v zadržení tabulek registrační značky či zabránění v jízdě použitím technického prostředku – má zákonný základ (§ 35c odst. 1 zákona o Celní správě České republiky). Poučení o takovém důsledku celníkem proto nelze považovat za tzv. bezprávnou výhrůžku, o níž jde tehdy, jestliže osoba vykonávající psychický nátlak hrozí něčím, co není oprávněna učinit, nebo vyhrožuje tím, co by sice byla oprávněna učinit, avšak prostřednictvím výhrůžky si vynucuje něco, k čemu být použita nesmí (rozsudek Nejvyššího soudu z 19. 12. 2019, sp. zn. 21 Cdo 2250/2018, publikován jako R 79/2020 civ.). Stejně tak zůstává na uvážení řidiče, zda se bude či nebude na stěžovatelce domáhat

vydání bezdůvodného obohacení. Stěžovatelka proto nemá pravdu, míní-li, že podmínky vymezené judikaturou NSS ve vztahu ke kritériu přimosti zkrácení jsou v jejím případě splněny.

[21] Nejvyšší správní soud má nicméně na rozdíl od krajského soudu za to, že v situaci, kdy stěžovatelka nečinila sporným, že fakticky nedoplatek žalovanému uhradil řidič (např. tím, že by namítala, že řidič ve skutečnosti plnil jejím jménem a na její účet) a v řízení se toliko snažila prosadit svůj právní názor, dle kterého prostřednictvím řidiče plnila vůči ní ona sama, je již ze samotné žaloby zjevné a nepochybné, že jednání popsané stěžovatelkou v žalobě zásahem vůči ní být nemůže. V takovém případě se krajský soud podmínkami důvodnosti zásahové žaloby neměl zabývat a měl žalobu pro nedostatek podmínky řízení spočívající v absenci přípustitelného (plausibilního) tvrzení nezákonného zásahu postupem dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout v plném rozsahu.

[22] Za této situace Nejvyšší správní soud již nemusel posuzovat otázku, zda krajský soud mohl zásah popsaný v žalobě rozdělit na jednotlivé dílčí kroky, neboť žaloba měla být v každém případě jako celek odmítnuta.

[23] Nejvyšší správní soud dále dodává, že vzhledem k odmítnutí žaloby se věcně nezabýval námitkami stěžovatelky ohledně samotné existence nedoplatku, jakož ani námitkami týkajícími se systémových nedostatků úhrad nedoplatků ze strany žalovaného.

[24] Konečně nelze přisvědčit námitce, dle níž krajský soud nemohl ve věci rozhodnout na základě listin předložených žalovaným, aniž by za účelem jejich provedení jakožto důkazů nařídil jednání. Jak bylo uvedeno v bodě [21] výše, již ze samotné žaloby bylo zjevné a nepochybné, že jednání popsané stěžovatelkou v žalobě zásahem být nemůže. Krajský soud se tak hodnocením těchto listin vůbec neměl zabývat a žalobu měl odmítnout již na základě tvrzení obsažených v žalobě. Za této situace je otázka, zda krajský soud pochybil, pokud ve svém rozhodnutí vyšel z listin předložených žalovaným, aniž by je předtím při jednání provedl jako důkazy, toliko otázkou akademickou, bez jakéhokoliv dopadu na výsledek řízení.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud i přes chybějící podmínku řízení o žalobě meritorně rozhodl, přestože měl žalobu odmítnout, zatížil řízení vadou zmatečnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., k níž musel Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 4 věty za středníkem s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti.

[26] Podle § 110 odst. 1 věty první, části věty za středníkem s. ř. s., *jestliže již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zastavení řízení, odmítnutí návrhu nebo postoupení věci, rozhodne o tom současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud*. Nejvyšší správní soud proto rozsudek krajského soudu ve výroku II, kterým krajský soud žalobu zamítl v části, v níž se žalobkyně domáhá určení nezákonnosti zásahu spočívajícího ve výběru částky 8 600 Kč, zrušil a žalobu sám podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl (výrok I tohoto rozsudku).

[27] Nejvyšší správní soud dále kasační stížnost ve zbývajících částech (tj. v částech, v níž nemířila proti zrušovanému výroku II napadeného rozsudku) v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl (výrok II tohoto rozsudku).

[28] Protože současně se zrušením napadeného rozsudku rozhodl i o odmítnutí žaloby, rozhodoval Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 3 *in fine* s. ř. s. rovněž o nákladech řízení, které předcházelo rozhodnutí krajského soudu. Právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů posoudil podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Zaplacený soudní poplatek za návrh ani za kasační stížnost Nejvyšší správní soud v takovém případě nevrací (usnesení rozšířeného senátu z 30. 9. 2021, č. j. 4 Azs 187/2020-49, č. 4263/2021 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že účastníci řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení ani před krajským soudem, ani před Nejvyšším správním soudem.

[29] Krajský soud nicméně ve výroku III napadeného rozsudku rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Tento výrok z hlediska důvodů uvedených v rozsudku kasačního soudu ob stojí. Proto jej Nejvyšší správní soud nezrušil, o nákladech řízení před krajským soudem nerozhodoval samostatným výrokem, nýbrž rozhodl pouze o nákladech řízení o kasační stížnosti (výrok III tohoto rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2025

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu